

Bakony, Mađarska

Skoro 250 km trebalo je putovati od Subotice do mesta Zirc u srcu Bakonya, planine u Mađarskoj. Sa vremenom provedenim na graničnim prelazima i usputnom pauzom potrajalo je to skoro 5 sati. Po dolasku u Zirc pronalazimo muzej gde je startno mesto akcije.

Obavljanje formalnosti oko prijava i već smo na stazi.

Lep sunčan dan, kao stvoren za aktivnosti ovog tipa. Posle nepuna 3 km smo na prvoj kontrolnoj tački, ovde se ujedno oni koji idu na kratku stazu odvajaju i verovatno je samo to razlog što je kontrolna tačka tu postavljena. Nastavljamo stazom uz potok Cuha, nemamo veliki izbor, levo je potok, desno je pruga. Staza je uredno markirana pa je lutanje i gubljenje isključeno. Na pojedinim mestima prelazimo potok, na jednom mestu i prugu i hodamo sa druge strane pruge. Stižemo do klupa i stolova za odmor, preko puta je železnička stanica Csesznek-Porva.

Nastavljamo zelenom markacijom koju nismo ispratili odmah na pravi način ali smo vrlo brzo shvatili grešku i uključili se u pravu stazu. Sledio je uspon na bezimenu kotu visine 446 metara pa spust preko posečenih i oborenih balvana. Selo Porva se već videlo u dolini ali je naša staza vodila malo naokolo, pa strmom stazom nadole do sela i kafane u kojoj je bila naša naredna kontrolna tačka.

Posle osveženja i duže pauze krenuli smo u završni deo, najpre blagim usponom ka asfaltnom putu, pa dalje ka selu Borzavar. Prolazimo kroz selo, pri kraju sela se odvajamo od asfaltnog puta i još jednim kraćim usponom dolazimo u šumu gde je

poslednja kontrolna tačka kod izvora čija voda podmlađuje po rečima domaćina akcije. Videćemo.

Kroz šumu stižemo do igrališta i prvih kuća Zirca, u centru je muzej odakle smo krenuli i gde je sada cilj akcije.

Lepa staza, korektna organizacija, vredelo je doći u Zirc.

Prvi vikend marta

Sadržajno bogat prvi vikend u martu:

subota 2. mart, pešačili smo sa članovima Eko-planinarske sekcije OŠ Đuro Salaj i OŠ Sečenji Ištvan u okolini Tavankuta. Ukupno nas je bilo 124, putovali smo vozom što je poseban doživljaj naročito za osnovce iz pomenute sekcije.

Pešačili smo od železničke stanice Tavankut do jezera Skenderevo, nastavili obalom jezera pa se vratili ka Tavankutu i rubom naselja krenuli ka Tavankutskoj šumi i spomeniku Nemirna ravnica. Ulicom Josipa Klarskog smo se uputili nazad ka centru i ka železničkoj stanici gde smo posle 18,5 km sačekali voz za Suboticu.

[Fotografije sa akcije](#)

U nedelju smo pešačili sa studentima Ekonomskog fakulteta. Prvo od nekoliko planiranih pešačenja ovog proleća bilo je od zgrade fakulteta do Palića putem koji vodi uz obalu Palićkog jezera. Kolonu od 58 učesnika predvodio je Dejan Vukmanov uz pomoć drugih članova udruženja.

Mila je i ovaj put bila inspirativna i napisala je lep prikaz nedeljnog dana

Ivan Manić je snimio trek sa staze

Vidimo se na nekoj od narednih akcija udruženja

Pešačenjem protiv gripa

Izveštaj koji je napisala Mila:

”

Članovi udruženja, ljubitelja prirode „Poželi želju“ i danas su bili odani svojoj ljubavi. Dogovor za današnje pešače, kao doprinos borbi protiv gripa, je pao još prošle nedelje. Malo sam se prepala zbog lošeg vremena. Vetar je duvao celu noć kao

sumanut. Pomislila sam da će nam pokvariti uživanje. Ali pred zoru se sve stišalo i osvanuo je hladan, ali sunčan dan. Pokret, nema sedenja u kući. Kiseonik je najjači antioksidans i svaki udisaj čistog vazduha veliki je doprinos našem zdravlju. Odlazak iz grada, u prirodu sa vedrim osobama, dodatni su lekoviti sastojci. I tako, sa okretnice autobusa broj 4, na Radanovcu (predgrađe Subotice), nas dvadesetoro krećemo na preventivno pešacenje, prkosimo gripu koji hara celom zemljom. Na čelu kolone, ovog puta, Dejan i Bilja, jer nam se Zoran još uvek oporavlja od ove pošasti protiv koje danas vodismo borbu. Da ne zaboravim da spomenem! Milenko je svoju teorijsku obuku za korišćenje aplikacije viewranger, ovog puta, demonstrirao i praktično.

Pričekali smo još koji minut iza 8 sati da ispoštujemo i one koji su možda imali poteškoća prilikom dolaska na start.

Hladan vazduh mi je ošinuo obraze, pa sam navukla kapu i kapuljaču i dobro se ušuškala. Krenuli smo najpre kroz jednu od radanovačkih ulica, ali uskoro silazimo sa asfalta i zakoračismo u čudesni svet pejzaža Subotičke pešcare. Tura je bila kružna i vodila nas je kroz šumu prema jezeru Treset. Cipele nam utanjaju u mekani pesak. Oko nas vlada neverovatna tišina. Jedino se čuje lavež pasa u daljini. Oseća se savršeni mir dok hodamo po ovom magičnom prostranstvu. Trava i lišće su poprimili neku bledunjavu boju, pretvaraju se u hranu za novi život koji će uskoro krenuti da se rađa. Stabla listopadnog drveća, na vetru, izgledaju kao mršavi, goli plesači. Njišu srebrnim granama, blistaju se na ovom zimskom suncu. A zimzeleni, borovi, podsećaju na dostojanstvenu gospodu koja se šepure ogrnuta u zeleno krzno.

Opijena magijom šume, jedva da sam primetila da smo stigli na jezero Treset. Vetar je brisao na toj čistini i prenuo me iz razmišljanja. Jezero je svetlucalo na suncu, kao da je po njemu prosuto milion zvezdica. Nije bilo ribolovaca. Samo nekoliko gusaka. Jedna je ležala na jajima. Malo sam je uznemirila fotografisanjem, ali je ostala na mestu. Vrbe nežnim grančicama dodiruju blistavu jezersku vodu. Jedan pas mi se pridružuje na doručku. Delimo sendvič, zadovoljan on,

zadovoljna i ja. Uskoro nastavljamo naše pešačenje. Idemo nazad prema Radanovcu, preko Hrastovače, malo markiranom stazom, malo nekim meni nepoznatim putevima. Preskaćemo preko stabala koje je vetar oborio predhodne noći. Auu, kako sam se skoro izvrnula! Srećom, tu su moji saborci: Joška, Mane, Milenko...koji ne dozvoljavaju da mi se bilo šta loše dogodi. Slike će vam reći sve.

Mi smo danas proveli oko četiri sata u prirodi, uglavnom u šumi. Mnogi i ne znaju da su japanski stručnjaci prvi uvideli blagodeti šumske medicine, koja podrazumeva korišćenje blagotvornih uticaja boravka u šumi na zdravlje ljudi i ubrzavanje oporavka od određenih bolesti. Dokazano je da dvosatni boravak u šumi podiže imunitet protiv raznih oboljenja, da se čovek naredne dve nedelje bolje oseća, da nije depresivan i da ima bolju koncentraciju. Zadovoljna sam što i danas uradila nešto korisno za sebe. Ako su japanci u pravu, mi ćemo biti mirni mesec dana. Naravno, nećemo čekati toliko da ponovo odlutamo u neku goru.“

Svi putevi vode u Rim

Nedelja 10. februar

Fruška gora, Novi Rakovac

Akcija pod nazivom Svi putevi vode u Rim

učesnici iz Udruženja Poželi želju, Subotica, Udruženja Fruškogorštak iz Novog Sada i Planinarskog društva Jelenak iz Pančeva, ukupno nas 80

Trasa pešačenja: Novi Rakovac – Dombo – Salaksije – izvor Neven – manastir Rakovac – pećina Beli majdan – vrh Gradac – Dumbovački potok – Rim – manastir Beočin – Beli čin, restoran Deo grupe se odvojio posle pećine Beli Majdan i nešto kraćim putem došao do Rima, šumske zajednice.

List

Information

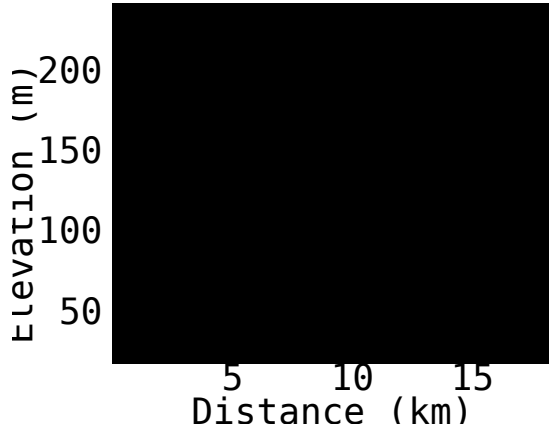
Click following button or element on the map to see information about it.

[Lf Hiker](#) | [E.Pointal](#) contributor

Svi putevi vode u Rim

[GPX](#)

Profile

No data elevation

Name: *No data*

Distance: *No data*

Minimum elevation: *No data*

Maximum elevation: *No data*

Elevation gain: *No data*

Elevation loss: *No data*

Duration: *No data*

Description

An exceptionnal trail trough ....

Mila je i ovaj put bila najraspoloženija za pisanje pa njene utiske objavljene na FB prenosimo i ovde:

„Još uvek verujem da neke stvari mogu da nas spasu, da nam pomognu da opstanemo ili barem da nam bude bolje, da nam poboljšaju kvalitet života. Snaga volje, borba, upornost i želja. Možda želja treba da bude na prvom mestu. Ne želim da vas zamaram pričom „šta je moglo da bude“. To ne želim ni ja da znam. Briga me je „šta je moglo da bude“, evo me sa vama na putu za Rim.

Zoran je ispunio svoje obećanje i nagradio učesnike akcije

„Četiri godišnja doba“. Da objasnim. Svi mi koji smo bili učesnici akcija u Subotičkoj peščari posvećenim: proleću, letu, jeseni i zimi i uspešno prepešačili 4x32 kilometra nagrađeni smo akcijom“Svi putevi vode u Rim“. I zaista, sve nepoznato se smatra veličanstvenim. Gde je Rim?

Subotica, nedelja, 10.februar 2019.godine. Još pre 7 časova, nas skoro šezdesetoro kreće u večni grad, jer svi putevi vode ka njemu.

Pasoše, doduše, nismo poneli, jer naš organizator ima jake veze. U šaragama tradicionalno vlada vesela atmosfera, smeh i samo smeh. Prođosmo pored Rimskih šančeva i brzo stigismo na početnu tačku naše akcije. Nismo sami. Sa nama su i planinari iz Novog Sada i Pančeva.

Kretosmo prema Rimu iz Rakovca, malog mesta ispod Fruške gore. Tako malo, a tako puno ima da vam pokaže. Na oko dvadesetak kvadratnih kilometara naići ćete na arheološke ostatke, na spomenike komunističke ere i na pravoslavne relikvije.

Prvo smo posetili Gradinu, arheološko nalazište od velikog značaja. Tu ima ostataka crkve iz srednjeg veka, a na tom mestu je bio i manastir Dombo. Spalili su ga Turci. Pronađeni su takođe i ostaci koji datiraju čak iz starog gvozdenog doba.

Manastir Rakovac je star koliko i samo naselje. Legenda kaže da je neki Raka Milošević, slučajno usmrtio jelena koji je po hrišćanstvu simbol samoće. Zarekao se da će na tom mestu sagraditi svetinju i održao je obećanje. U manastiru je bila partizanska štamparija za vreme drugog svetskog rata. Zbog toga su ga neprijatelji spalili i srušili mu zvonik.

A dalje, preko Salaksije, prelepog vikend naselja idemo do pećine „Beli Majdan“. Sa Salaksije se pruža predivan pogled na Dunav i Novi Sad.

Beli majdan je pećina nesvakidašnjeg izgleda. Nekada je korišćena kao kamenolom i njena glavna dvorana je nastala iskopavanjem kamena koji je korišćen za izgradnju manastira. Pećina je zaista pravi biser, a iznad nje se nalazi vidikovac

odakle puca pogled na celu severnu stranu Fruške gore. Nakon ovog posebnog doživljaja grupa od 80 planinara se deli na jednu veću i drugu manju. Veću grupu, u kojoj sam i ja, predvodi Milenko Marjanov i mi krećemo dužom stazom. Ruža mi reče da ću četvoronoške. Dobro, mislim se nešto, da i to probam. Penjemo se na Gradac. Prilično je bilo oštro, ali su mi dve noge i jedan štap bili dovoljni da savladam sve prepreke. Ulazak u ovakve predele Fruške gore je bilo za mene nešto potpuno novo. Uvek sam hodala markiranim stazama i delovima koji su dosta pitomi. Ovo je prava prašuma. Stoletna bukova stabla na strmim padinama, potok koji vijuga negde dole, daleko od pogleda i senka duboke guste šume unose u mene neko strahopoštovanje prema njenom veličanstvu prirodi. Drago mi je što nisam sama. Spustismo se najpre do odvajanja ka vodopadu Dumbovo. Nažalost, nemamo vremena da ga posetimo. Preskačemo potok i krećemo na poslednji uspon. Lagano, bez velike muke, nagrađeni slavlucima od bršljena i bokovima visibaba stižemo na cilj, u Rim, na proplanak na kome je šumarska kuća. Tu nas čeka ekipa koja je pešačila kraćom stazom predvođena Sinišom.

U Rimu upoznajemo bračni par Kokić, Sonju i Svetozara. Potrudili su se da nam ispričaju zanimljivu priču o zajednici koja više od jednog veka vodi brigu o šumama, koje su u njihovom privatnom vlasništvu. Zajednica od osnivanja do danas broji 46 članova. Upravni odbor donosi odluke. Gospođa Sonja Kokić je prva žena predsednik od 2015.godine. Zanimljivo je da je zajednica osnovana 1903.godine,, a da do 1960.nije imala ženskih članova. Domaćinski se brine o svakom stablu. Šuma je vertuelno podeljena na jednake delove. Ne prodaje se. Svaki član zajednice ima pravo na 12 kubika ogrevnog drveta godišnje. Slušajući ovu priču poželela sam da ovaj sjajan primer bude uzor celoj našoj naciji. Ovo je dokaz da se slogom može graditi budućnost.

Postala sam bogatija za jedno novo, divno poznanstvo i za jedan poučan primer.

Još nešto zanimljivo sam čula od gospodina Kokića. Vrt koji se nalazi pored manap Beočin, napravljen je po uzoru na pariske vrtove. Sadnice i tvorci su došli iz Francuske da kreiraju vrt. On je i danas u životu.

Druženjem i ručkom u kafani u Beočinu završila se ova zanimljiva, neobična i malo tajanstvena akcija.

Neka nas naše želje uvek vode na ovako lepa mesta! Zorane, možeš buduće akcije da krstiš po svim svetskim metropolama. Možda stignemo i do Tokija. Treba imati želje, a one se mogu i ostvariti. Uz maslačak, sve je moguće.“

Zima u peščari

3. februar 2019.

organizator Udruženje Poželi želju

broj učesnika 142

trasa: okretnica Kelebija opština – Kelebijska šuma – jezero Majdan – Daščanska šuma – okretnica Kelebija opština

Dužina oko 18 km